

Sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2009)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 września 2011 r. w sprawie 27. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa Unii Europejskiej (za rok 2009) (2011/2027(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa¹,
 - uwzględniając 27. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (za rok 2009) (COM(2010)0538),
 - uwzględniając dokumenty robocze Komisji (SEC(2010)1143 i SEC(2010)1144),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Sprawozdanie z oceny projektu „EU Pilot” (COM(2010)0070),
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania art. 260 ust. 3 TFUE (SEC(2010)1371),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 września 2007 r. zatytułowany „Skuteczna Europa – stosowanie prawa wspólnotowego” (COM(2007)0502),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie 26. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa Unii Europejskiej (za rok 2008²),
 - uwzględniając odpowiedź Komisji na rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie 26. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa Unii Europejskiej (za rok 2008),
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, jak również Komisji Petycji (A7-0249/2011),
- A. mając na uwadze, że traktat lizboński wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. i wprowadził wiele nowych podstaw prawnych mających na celu ułatwienie wdrażania, stosowania i egzekwowania prawa UE,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, wykonując swoje zadania, korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej,

¹ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

² Teksty przyjęte: P7_TA(2010)0437.

1. jest zdania, że art. 17 TUE określa fundamentalną rolę Komisji, która stoi na straży traktatów; w związku z tym uprawnienia i obowiązek Komisji w zakresie wszczęcia postępowania przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło jednemu ze zobowiązań, jakie na nim ciąży na mocy traktatów, w tym zobowiązaniom związanym z podstawowymi prawami obywateli, są fundamentem porządku prawnego UE i jako takie są zgodne z koncepcją Unii opartej na rządach prawa;
2. podkreśla pierwszorzędne znaczenie praworządności jako warunku nie tylko legitymizacji każdej formy rządów i administracji oraz prawdziwej demokracji, w której konkretne działania są zgodne z określonymi normami ogólnymi, lecz również warunku przewidywalności i obiektywnej trafności decyzji, oraz jako gwarancji, że obywatele mogą w pełni i skutecznie korzystać ze swoich praw zagwarantowanych im na mocy prawa;
3. podkreśla, że 27. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE za rok 2009 wykazuje, że pomimo spadku liczby wszczętych przez Komisję postępowań w sprawie naruszenia przepisów, Komisja na koniec 2009 r. rozpatrywała około 2900 skarg i przypadków naruszenia przepisów; podkreśla też, że w ponad połowie przypadków państwa członkowskie nadal zwlekają z transpozycją dyrektyw, co jest stanem dalece niezadowolającym, za który odpowiedzialność ponoszą w głównej mierze władze państw członkowskich;
4. zauważa, że postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest dwuetapowe: pierwszym etapem jest etap administracyjny (dochodzenie), a drugim postępowanie sądowe przed Trybunałem Sprawiedliwości; uważa, że rola obywateli jako skarżących jest bardzo ważna na etapie administracyjnym, na którym chodzi o przestrzeganie prawa UE w warunkach lokalnych, co Komisja uznała w swoim komunikacie z dnia 20 marca 2002 r., uważa zatem, że niezwykle ważne jest zapewnienie przejrzystości, bezstronności i niezawodności procedur, które umożliwiają obywatelom wykrywanie naruszeń prawa UE i zgłaszanie tych przypadków Komisji;
5. zauważa, że za pośrednictwem projektu „EU Pilot” Komisja dąży do zwiększenia „zaangażowania, współpracy i partnerstwa między Komisją a państwami członkowskimi”¹ i w ścisłej współpracy z administracjami krajowymi rozważa, jak postępować w związku ze stosowaniem prawa Unii Europejskiej; uważa, że inicjatywa ta w pewnym stopniu stanowi odpowiedź na nową potrzebę współpracy między wszystkimi instytucjami Unii Europejskiej po przyjęciu traktatu lizbońskiego, wzywa jednak Komisję, aby zagwarantowała, że obywatele są zawsze uwzględniani w procesie dotyczącym przestrzegania prawa UE;
6. zauważa, że z jednej strony obywatele są przedstawiani jako odgrywający kluczową rolę w zapewnianiu zgodności z prawem UE w warunkach lokalnych², podczas gdy z drugiej strony – w ramach „EU Pilot” – mogą zostać wykluczeni z dalszej procedury; uważa, że należy tego unikać, traktując projekt „EU Pilot” jako alternatywę mającą charakter „mediacji”, w którą obywatele są w pełni zaangażowani i włączeni jako podmioty inicjujące złożenie skargi; jest zdania, że taki sposób postępowania odzwierciedlałby w większym

¹ Sprawozdanie z oceny systemu EU Pilot, s.2.

² Zob. wspomniany powyżej komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r., s. 5: ‘the Commission has regularly acknowledged the vital role played by the complainant in detecting infringements of Community law’ („Komisja zawsze podkreślała kluczową rolę skarżącego w wykrywaniu naruszeń prawa wspólnotowego”).

stopniu cele przedstawione w traktatach, zgodnie z którymi „decyzje podejmowane są z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości i jak najbliższej obywateli” (art. 1 TUE), „instytucje Unii działają z jak największym poszanowaniem zasady otwartości” (art. 15 TFUE), a „[w]e wszystkich swoich działaniach Unia przestrzega zasady równości swoich obywateli, którzy są traktowani z jednakową uwagą przez jej instytucje” (art. 9 TUE);

7. odnotowuje znaczną liczbę petycji, w przypadku których przedstawionych spraw nie da się rozwiązać w oparciu o prawodawstwo wtórne UE lub o mające bezpośrednie zastosowanie normy określone w traktatach, a które mimo to przedstawiają przypadki naruszenia zasad, których przestrzeganie jest niezbędne, by zostać członkiem Unii, i odpowiadających wartościom określonym w art. 2 TUE, podczas gdy art. 7 TUE reguluje procedury przestrzegania tych wartości;
8. zauważa, że powierzona Komisji na mocy traktatów swoboda decyzyjna w zakresie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego musi być zgodna z zasadą praworządności, wymogiem przejrzystości i otwartości oraz zasadą proporcjonalności i w żadnym wypadku nie może zagrażać pierwszemu celowi tej swobody decyzyjnej, jakim jest zagwarantowanie właściwego i terminowego zastosowania prawa UE; przypomina, że „absolutna swoboda działania w połączeniu z zupełnym brakiem przejrzystości jest fundamentalnie sprzeczna z zasadą praworządności”¹;
9. zwraca się do Komisji o zapewnienie większej przejrzystości toczących się postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom oraz o jak najszybsze i stosowne informowanie obywateli UE o działaniach podjętych w związku z ich wnioskami; zachęca Komisję do zaproponowania poziomu odniesienia dotyczącego wykonywania przez państwa członkowskie orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości;
10. zauważa, że aby uczynić projekt „EU Pilot” operacyjnym, Komisja stworzyła poufną, internetową bazę danych w celu komunikacji między służbami Komisji a władzami państw członkowskich; przypomina o braku przejrzystości w projekcie „EU Pilot” w odniesieniu do skarżących i do wniosku Parlamentu o zapewnienie dostępu do bazy danych zawierającej informacje na temat wszystkich skarżących, aby Parlament mógł sprawować kontrolę nad wywiązywaniem się przez Komisję z jej roli strażnika traktatów;
11. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji, uważa jednak, że potrzebne są dalsze działania wszystkich zainteresowanych stron, tj. państw członkowskich, Komisji, Rady i Parlamentu, aby doprowadzić do sytuacji, w której obywatele, ich organizacje i przedsiębiorstwa będą faktycznie odczuwać korzyści, jakie daje Unia i rynek wewnętrzny;
12. jest zdania, że inicjatywa „EU Pilot” może przyczynić się do rozwiązania problemów, jakie na jednolitym rynku napotykają osoby prywatne i przedsiębiorstwa, i wzywa Komisję do rozszerzenia zasięgu inicjatywy z 24 na 27 państw członkowskich;
13. z zadowoleniem odnotowuje, że Komisja kładzie nacisk na potrzebę poprawy sytuacji w zakresie zapobiegania naruszaniu przepisów poprzez stosowanie wszelkich dostępnych narzędzi i czuwanie nad dostępnością wystarczających środków;

¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie 26. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa Unii Europejskiej (za rok 2008) (Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0437)

14. podkreśla, że zachowanie spójności stosowania prawa UE przez państwa członkowskie oraz zagwarantowanie roli Trybunału Sprawiedliwości w tym zakresie wymagałoby od Komisji dokładnego badania, a w miarę konieczności wszczynania postępowań w sprawie naruszenia przepisów w przypadku petycji lub skargi dotyczącej odmowy wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez sąd krajowy, jeżeli byłby on do tego zobowiązany na mocy traktatów i dorobku UE;
15. pozytywnie ocenia fakt, że przy użyciu metody projektów pilotażowych udało się skrócić czas potrzebny do zbadania domniemanych naruszeń, uważa jednak, że potrzebne są wyjaśnienia i dalsze informacje ze strony Komisji, by Parlament mógł ocenić skuteczność tej metody z punktu widzenia faktycznego przestrzegania przepisów przez państwa członkowskie;
16. zauważa, że w odpowiedzi Komisji na rezolucję Parlamentu z dnia 25 listopada 2010 r. znajduje się odwołanie jedynie do spraw sądowych¹, co potwierdzałoby konieczność zagwarantowania przez Komisję poufności dokumentów, które odnoszą się do postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i do dochodzeń poprzedzających wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia; przypomina Komisji, że Trybunał Sprawiedliwości nigdy nie kwestionował w tych sprawach, że potrzebę dostępu do tych dokumentów może uzasadniać nadrzędny interes publiczny; zauważa również, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich pozytywnie odniósł się do udostępniania dokumentów związanych z postępowaniami w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego²;
17. jest zdania, że można udzielać większego dostępu do informacji dotyczących spraw o naruszenie przepisów bez narażania na szwank celu dochodzenia oraz że potrzebę dostępu do tych informacji może uzasadniać również nadrzędny interes publiczny, szczególnie w przypadkach związanych z ludzkim zdrowiem i nieodwracalnymi szkodami dla środowiska; opowiada się również za ułatwieniem dostępu do informacji na temat spraw o naruszenie przepisów, które są już dostępne;
18. w związku z tym po raz kolejny wzywa Komisję do zaproponowania – w oparciu o nową podstawę prawną zawartą w art. 298 TFUE – prawa procesowego w postaci rozporządzenia, określającego różne aspekty procedury uchybienia zobowiązaniom (w tym powiadomienia, wiążące terminy, prawo do zostania wysłuchanym, obowiązek podania powodów oraz przysługujące każdej jednostce prawo dostępu do własnych akt), w celu wzmocnienia praw obywateli i zagwarantowania przejrzystości;
19. zwraca uwagę, że wiele petycji dotyczy konfliktów interesów wśród podmiotów decyzyjnych i zdecydowanie popiera pomysł przyjęcia rozporządzenia dotyczącego procedur administracyjnych UE, które powinny obejmować również ogólne zasady odnoszące się do postępowań w sprawie naruszenia przepisów;
20. w związku z tym przyjmuje do wiadomości odpowiedź Komisji na wniosek Parlamentu w sprawie prawa procesowego, w której Komisja wyraża wątpliwości co do możliwości

¹ Wyroki Sądu w sprawach T-105/95 *WWF UK* przeciwko *Komisji* [1997] Rec. II-313 i T191/99 *Petrie i inni* przeciwko *Komisji* [2001] II-3677 oraz wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 września 2010 r. w sprawach połączonych C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, *Szwecja* przeciwko *Association de la presse internationale i Komisji*, *Association de la presse internationale ASBL* przeciwko *Komisji* oraz *Komisja* przeciwko *Association de la presse internationale ASBL*, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze Orzeczeń.

² Zob.: <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/decision.faces/en/10096/html.bookmark>.

przyjęcia w przyszłości rozporządzenia, które opierałoby się na art. 298 TFUE, z powodu powierzonej Komisji na mocy traktatów swobody decyzyjnej w zakresie „określenia sposobu, w jaki zarządza postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i związanymi z nim działaniami w celu zapewnienia właściwego stosowania prawa UE”; jest przekonany, że takie prawo procesowe w żaden sposób nie ograniczyłoby swobody decyzyjnej Komisji, ale zagwarantowałoby jedynie, że podczas wykonywania przysługującego jej prawa Komisja przestrzegałaby zasad „otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej”, o której mowa w art. 298 TFUE i w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

21. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji Prawnej, aby grupa robocza utworzona przez tę komisję zgodnie z art. 298 TFUE zajęła się również petycją 1028/2009, wzywającą do określenia wiążących norm dotyczących postępowania w sprawie naruszenia przepisów;
22. przypomina Komisji, że wyżej wspomniany komunikat z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie kontaktów ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa UE zawiera czynności procesowe, które Komisja uznaje za dopuszczalne w odniesieniu do regulowania swojej swobody decyzyjnej, oraz że w związku z tym nie powinny istnieć żadne przeszkody uniemożliwiające opracowanie rozporządzenia w oparciu o ten instrument; zauważa chęć Komisji do dokonania przeglądu wspomnianego komunikatu; apeluje, aby w przypadku procedury w sprawie uchybienia zobowiązaniom Komisja nie stosowała instrumentów prawa współregulacji i samoregulacji, ale zaproponowała rozporządzenie, dzięki któremu Parlament w roli współustawodawcy będzie mógł w pełni uczestniczyć w tym niezwykle ważnym wymiarze porządku prawnego UE;
23. zauważa w szczególności, że Komisja planuje przegląd swojej polityki ogólnej na temat rejestracji skarg i związków ze skarżącymi w świetle doświadczenia w zakresie nowych metod, które są obecnie testowane; wyraża zaniepokojenie odmową Komisji dotyczącą stosowania procedury w sprawie uchybienia zobowiązaniom jako istotnego narzędzia gwarantującego stosowanie prawa UE przez państwa członkowskie w sposób właściwy i terminowy; podkreśla, że jest to obowiązek nałożony na Komisję na mocy traktatów, którego nie może się ona zrzec jednostronnie; wzywa Komisję, aby przedstawiając spójne dane, udowodniła deklarowany sukces „nowych metod”, popierając go szczegółowymi danymi z okresu przed rozpoczęciem i po zakończeniu realizacji projektu „EU Pilot” oraz aby w przyszłym rozporządzeniu uwzględniła zasady i warunki dotyczące rejestracji skarg oraz wszelkich innych praw skarżących;
24. z zadowoleniem przyjmuje nowy element zawarty w art. 260 TFUE, który daje Komisji prawo do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości o nałożenie sankcji finansowych na państwo członkowskie za spóźnioną transpozycję dyrektywy podczas wnoszenia sprawy do Trybunału Sprawiedliwości na mocy art. 258 TFUE; zwraca się do Komisji, by z myślą o zapewnieniu większej przejrzystości udzieliła informacji o korzystaniu z tych nowych uprawnień dyskrecjonalnych;
25. uważa, że niezwykle istotne jest, aby Komisja stosowała ten środek oraz wszelkie inne możliwe środki w celu zagwarantowania, że państwa członkowskie dokonują transpozycji prawodawstwa UE w sposób właściwy i terminowy, szczególnie w odniesieniu do kwestii związanych z ochroną środowiska;
26. podkreśla, że terminowa transpozycja dyrektyw UE jest istotna dla sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku z korzyścią dla konsumentów i przedsiębiorstw UE;

wyraża zadowolenie z dokonanych postępów na drodze do osiągnięcia tego celu, pozostaje jednak zaniepokojony wysoką liczbą postępowań wszczętych w sprawie opóźnienia w transpozycji dyrektyw;

27. wyraża aprobatę dla inicjatyw podjętych przez państwa członkowskie w celu optymalizacji transpozycji dyrektyw w sprawie jednolitego rynku, w tym stworzenie odpowiednich zachęt dla właściwych jednostek oraz wprowadzenie systemów przypominania o zbliżającym się terminie transpozycji;
28. wzywa Komisję do dalszego propagowania najlepszych praktyk w transponowaniu przepisów jednolitego rynku, w oparciu o jej zalecenie z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku¹;
29. zauważa, że sądy krajowe odgrywają zasadniczą rolę w stosowaniu prawa Unii Europejskiej i w pełni popiera wysiłki UE zmierzające do rozszerzenia i koordynowania szkoleń sądowych dla sędziów krajowych, przedstawicieli zawodów prawniczych, urzędników i urzędników służby cywilnej administracji krajowych;
30. podkreśla, że Komisja słusznie zauważa, iż obowiązek podejmowania działań w przypadku naruszenia przepisów prawa UE spoczywa w pierwszej kolejności na systemach sądownictwa państw członkowskich, jednak obywatele często napotykać znaczne trudności wynikające z krajowych procedur sądowych, które mogą okazać się kosztowne lub nadmiernie się przeciągać; uważa zatem za użyteczne stosowanie się do wskazówek zawartych w programie sztokholmskim;
31. wyraża zadowolenie z faktu, że Komisja częściej korzysta z możliwości wysyłania misji informacyjnych w celu zbadania naruszeń przepisów na miejscu, i uważa, że należy dążyć do koordynacji i synergii z misjami przeprowadzanymi przez PE, zwłaszcza przez Komisję Petycji, przy jednoczesnym poszanowaniu niezależności każdej instytucji.
32. zauważa, że możliwość wszczęcia przez obywateli, przedsiębiorstwa lub społeczeństwo obywatelskie postępowań przed administracyjnymi organami odwoławczymi państw członkowskich, sądami lub trybunałami w odniesieniu do stosowania prawa UE jest odrębna i niezależna oraz nie stoi w sprzeczności z prowadzonymi przez Komisję postępowaniami w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
33. wyraża ubolewanie, że w przypadku zbyt wielu postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom wiele czasu upływa do momentu ich zamknięcia lub wniesienia sprawy do Trybunału Sprawiedliwości; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia wysiłków mających na celu rozwiązanie postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom i wzywa Komisję, aby w sposób bardziej systematyczny i przejrzysty nadała priorytet uchybieniom w różnych obszarach;
34. jest zaniepokojony wysoką liczbą uchybień w dziedzinie uznawania kwalifikacji zawodowych, usług i zamówień publicznych; jest zdania, że przydatne byłoby dalsze doprecyzowanie ram prawnych w tych dziedzinach, by wspomóc władze krajowe w procesie ich wdrażania;
35. z zadowoleniem odnosi się do utworzenia publicznej bazy danych zawierającej

¹ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

ustawodawstwo oraz orzecznictwo w dziedzinie nieuczciwych praktyk handlowych; jest zdania, że należy rozważyć podjęcie podobnych inicjatyw w innych obszarach;

36. przypomina o ważnej roli SOLVIT we wspieraniu konsumentów i przedsiębiorstw UE w korzystaniu z przysługujących im praw w ramach jednolitego rynku; z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane na rzecz usprawnienia funkcjonowania SOLVIT i wzywa Komisję i państwa członkowskie do jego dalszego wzmocnienia;
37. uważa, że ważne jest, aby obywatele UE byli informowani o przysługujących im na jednolitym rynku prawach w sposób bardziej wyczerpujący i praktyczny; wspiera dalszy rozwój portalu internetowego „Twoja Europa”;
38. zwraca uwagę, że postępowania sądowe są kosztowne i czasochłonne zarówno dla jednostek, jak i przedsiębiorstw oraz stanowią znaczne obciążenie dla unijnych i krajowych sądów, które i tak są już przeciążone; podkreśla znaczenie środków zapobiegawczych oraz odpowiednich alternatywnych mechanizmów rozwiązywania sporów dla zmniejszenia tego obciążenia;
39. zwraca uwagę, że obywatele, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i przedsiębiorstwa wciąż korzystają z instrumentu składania petycji, głównie by informować o niestosowaniu się organów państw członkowskich różnego szczebla do prawa UE i wnosić na nie skargi, oraz że petycje dotyczą przede wszystkim kwestii związanych ze środowiskiem i rynkiem wewnętrznym, choć dużo uwagi poświęca się także swobodzie przemieszczania się, prawom podstawowym i kwestii obywatelstwa;
40. uważa, że wiele petycji odnosi się do Karty praw podstawowych UE, nawet jeśli karta nie ma zastosowania do ustaw państw członkowskich, podczas gdy inne petycje nawiązują do wartości, na których opiera się UE; jest zaniepokojony faktem, że obywatele czują się wprowadzeni w błąd w odniesieniu do faktycznego zakresu stosowania karty, i uważa za niezmiernie istotne wyjaśnienie zakresu stosowania i egzekwowania Karty praw podstawowych UE; podkreśla, że konieczne jest odpowiednie wyjaśnienie zasady pomocniczości – jednego z głównych filarów Unii Europejskiej – aby nie wprowadzać obywateli w błąd co do zakresu zastosowania karty;
41. pozytywnie odnosi się do konkretnej części 27. sprawozdania rocznego poświęconej petycjom, o co wnioskował Parlament, w której Komisja szczegółowo przedstawia nowo otrzymane petycje i stwierdza, że „nawet jeśli większość petycji nie dotyczy postępowań w sprawie uchybienia, stanowią one dla Parlamentu i Komisji pozytywne źródło informacji na temat problemów obywateli”;
42. domaga się, by Rada, zgodnie z własnym oświadczeniem w pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, zobowiązała państwa członkowskie do sporządzania i publikowania tabel ilustrujących korelację między dyrektywami i krajowymi środkami transpozycji; podkreśla, że takie tabele mają zasadnicze znaczenie dla umożliwienia Komisji skutecznej kontroli środków wykonawczych we wszystkich państwach członkowskich;
43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich i parlamentom państw członkowskich.